

רינה שיינפלד ב'משי': אצל כוכבים, גם מעידות נראות חגיגות

רינה שיינפלד, בת התפנוקים של הריקוד הישראלי, משכילה ללוות את המיומנות והמקצועיות שלה בצליל אישי ובהמצאות מרתקות. ב'חוטי מגישה ריקוד שלם, נקי, זורם ואינטליגנטי

מרדות – לחוקי האסתטיקה הגרהאמית. ארכונות מייגעת היא בעייתו של מקלות לבנים, הכולל רצף לא ברור של מה שנראה כגיטושים של תהליך העבודה, שלא קושרו כהלכה והם יוצרים מחול רופף המזכיר במקצת אלתוריסדנה. למרות שם הריקוד, הקטעים הטובים בו הם דווקא אלה שבהם תנועתה של הרקדנית משוחררת מעול המקלות. החומר עצמו פועל היטב ושיינפלד מצליחה להפיק ממנו איכויות מענינות; אלא שרק ברגעים נדירים האדם והחפץ מצליחים להתאחד ולהפיק רוח חיים באיוו ישות מקליבנאדמית עלומה. אחרי שהסקרנות הראשונית, שנוצרה ב'משי', דועכת, נותרת שיינפלד עם מינון מופרז של גימיקים צורניים תפלים. לא ברור למה זה צריך להימשך 30 דקות.

התחמקותיה של שיינפלד מהתייחסות ישירה ולישראלית אל המוטיקה החזונית של סטיב רייך (מוטיקה ל-18 נגנים) יוצרת מרחב בהתרחשות; יחסן שהתחמקות אלה הן שמחזיקות את מקלות לבנים מעל פני המים. מוסיקאליות היא רק סעיף אחד ברשימת התכונות המעניקות לרינה שיינפלד את מה שאי אפשר ליטול ממנה – הכוכבות. ואצל כוכבים, גם מעידות נראות חגיגות. בסך הכול – ערב תרבותי, מומלץ לאוהבי מחול.

מחול

רונן לוי

אשה לכודה ברשת

חוטי משי; רינה שיינפלד, אוזיאון תל-אביב

רינה שיינפלד נכנסה לבימה מחוללת ג'חוטים' שלה. לאט ובשיטתיות היא טווה אותם בתוכו של חלל דמיוני המתוחם על-גבי ארבעה עמודי-מכת שמשנים את איכויותיהם לפי שינויי התאורה. רטט הקרניים הגומיים מגיב בדיוק מרשים למוטיקה של איגור ווקביץ; לעתים לכודה האשה ברשת מתמסרת, שמנסה לציית לריצודיה; לעתים, נענים הקורים לתנועתה הלא-לאקטית. קטעי הריקוד שמחוץ לפלונטר אפופים תחושה של תוסר-אונים, וקשה לדעת אם לשייכה לדיון חפזו בכעיית החופש או לדלות רעיונית. המיבנה אינו סספק לצופה הסקרן תשובה.

היחסים שבין האשה לסבך הנארג סביבה הם נושאו של הריקוד הראשון והפועה-טריולוגיה של הרקדנית והכוריאוגרפית הוותיקה – 'חוטי משי'.

על-פי 'משי', הריקוד השני, נראה עמאז'חוטים', שהוצג לראשונה במיסגרת פסטיבל ישראל ב-1978, עשתה שיינפלד ככרת דרך וגיבשה לעצמה מבע בהיר קולת כשפת התנועה העכשווית; ולמרות שנקודות-ציון ממסעותיהם האמנותיים של אדם קנינגהם, טרישה בראון ואפילו לורי אנדרסון (עם שתי האחרונות, אגב, הופיעה שיינפלד לאחרונה ב-B.A.M בניו-יורק, במיסגרת פסטיבל 'הגל הבא') רשומות עצמה והקונטיינריות של בת החפץ נוקים של הריקוד הישראלי, הרי היא משכילה ללוות את מיומנותה ומקצועיותה בצליל אישי וברגעים של המצאות מרתקות. ב'משי' מתגלה שיינפלד במיטבה; שפע של רעיונות ודימויים קורם תוכן לצליל הרמזני, עשיר ורזומי, רו-היות החפץ נאבקים ושולטים זה בזה, משלימים ויוצרים זה את זה. שיינפלד מצליחה להחזיר למשי את משייתו ונראה שיריעת הקבר אף היא אינה נשאת חייבת ומרחיבה את תחומי'התנועה של בשר ודם. 'משי' מגיש ריקוד שיינפלדי שלם, נקי, זורם ואינטליגנטי. פשוט יפה!

מה שמציל את התרגילים האינטלקטואליים של שיינפלד מצניחה אל עמק והכבא של ההתפלספות העקרה הם דווקא מחוות הכבוד שלה – לרוכ על דרך ההת-